

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Ing. Pavla Tlustého**, IČ: 156 63 426, se sídlem v Děčíně I, ul. Sládkova č. p. 449/22, PSČ 405 02, insolvenční správce dlužníka „EUROESTER, s. r. o., v konkursu, IČ: 636 74 041, se sídlem v Děčíně, ul. K. Čapka č. p. 211/1, PSČ 405 02“, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 31, PSČ 602 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 27. 8. 2012, č. j. 9592/12-1500-505058,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Původní žalobkyně, a to společnost EUROESTER, s. r. o., se včasně podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 27. 8. 2012, č. j. 9592/12-1500-505058, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti zajišťovacímu příkazu Finančního úřadu v Děčíně (dále jen „správce daně“) ze dne 30. 7. 2012, č. j. 159755/12/178940505061, kterým bylo žalobkyni uloženo složit jistotu v celkové výši 2.622.456,-Kč (daň ve výši 2.185.380,-Kč a penále ve výši 437.076,-Kč) na její depozitní účet k zajištění úhrady daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011. Současně se původní žalobkyně domáhala, aby soud zrušil i zajišťovací příkaz a žalované straně uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Na tomto místě je třeba poznamenat, že po podání žaloby byl na původní žalobkyni společnost EUROESTER, s. r. o., usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2013, č. j. KSUL 74 INS 17847/2012-B-31, prohlášen konkurs, v důsledku čehož se na základě svého návrhu stal účastníkem řízení v pozici žalobce dnem 1. 5. 2015 ustanovený správce konkursní podstaty původní žalobkyně Ing. Pavel Tlustý.

Dále je nutno uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

Původní žalobkyně v žalobě uvedla, že je právnickou osobou s převažujícím podnikáním zprostředkovatelská činnost v oblasti obchodu a služeb a nákup, prodej a skladování paliv a maziv včetně jejich dovozu s výjimkou provozování čerpacích stanic a výhradního nákupu, prodeje a skladování paliv a maziv ve spotřebitelském balení, v daném případě rostlinných olejů určených pro potravinářské účely a zejména pro účely přímého užití či přimíchávání jako biosložky do minerálních olejů určených pro pohon motorů, s tím, že je plátní daně z přidané hodnoty. Dále původní žalobkyně uvedla, že důvodem pro vydání předmětného zajišťovacího příkazu byla údajná odůvodněná obava o dobytosti dosud nestanovené daně v době její vymahatelnosti, což správce daně opíral jednak o údaje z účetní závěrky za rok 2011, dále že v 1. čtvrtletí 2012 má původní žalobkyně záporný vlastní kapitál, dále že přestala obchodovat a neuzavírá nové obchodní smlouvy a rozhodla se proto podat návrh na zahájení insolvenčního řízení; jednak že vykazuje v rozvaze k 31. 12. 2011 pouze dlouhodobý hmotný majetek, který je již téměř odepsán; a jednak že vykazuje v daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2011 hospodářský výsledek se ztrátou ve výši 21.033.881,-Kč s tím, že v roce 2010 vykázala zisk ve výši 5.580.744,-Kč. S těmito argumenty údajně vedoucím k závěru, že původní žalobkyně utlumuje svoji činnost, se pak ztotožnil i původní žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí.

V návaznosti na to původní žalobkyně namítla, že zajišťovací příkaz byl vydán zcela v rozporu s ust. § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), neboť pro jeho vydání nebyly splněny zákonné podmínky. V první řadě nebyla splněna existence daňové pohledávky, když daň uplatněná jako odpočet při nákupu zboží byla z důvodu reklamace tohoto stejného zboží uplatněné odběratelem zahrnuta do daňového přiznání za prosinec 2011 a řádně odvedena. Vedle toho důvodnost obavy z nedobytnosti daně či z výběru spojeného se značnými obtížemi zde nebyla a nemohla být ani z důvodu původní žalobkyní evidovaného přeplatku na dani z příjmů právnických osob na základě podaného daňového přiznání za rok 2011, takže nebyly splněny další předpoklady pro vydání zajišťovacího příkazu. Navíc vydání zajišťovacího příkazu předcházely vady řízení intenzity zakládající jeho nezákonnost, když došlo ve vztahu k původní žalobkyni k odnětí zákonné 15 denní lhůty pro podání vyjádření k výsledku kontrolního zjištění z daňové kontroly ve smyslu ust. § 88 odst. 3 daňového řádu, a to v důsledku nesprávně posouzeného rozsahu plné moci udělené zástupkyni původní žalobkyně pro jednání ve věci seznámení se s výsledkem kontrolního zjištění ze strany Finančního úřadu pro Prahu 4, jakožto tehdy místně

příslušného finančního úřadu, který u původní žalobkyně prováděl daňovou kontrolu. To mělo za následek nedoručení rozhodnutí o stanovení lhůty pro podání vyjádření ke kontrolním zjištěním z daňové kontroly zástupkyni původní žalobkyně, která se tak o dané možnosti nedozvěděla, když rozhodnutí bylo nesprávně doručováno přímo původní žalobkyni. Ani tuto skutečnost ovšem původní žalovaný neshledal důvodem pro zrušení zajišťovacího příkazu. Vedle toho měl správce daně dle původní žalobkyně zvolit postup, který by ji co nejméně zatěžoval, a přesto by vedl k úspěšnému vybrání daně.

Dle původní žalobkyně správce daně a původní žalovaný vydání zajišťovacího příkazu opřeli mj. o výsledek kontrolního zjištění na základě daňové kontroly daně z přidané hodnoty za květen 2011, s nímž byla její zástupkyně seznámena. Původní žalobkyně přitom již v průběhu daňové kontroly tvrdila, že daň byla přiznána a odvedena v lednu 2012 dle daňového přiznání za prosinec 2011, avšak Finanční úřad pro Prahu 4, jakožto tehdy místně příslušný finanční úřad, v tomto směru v rámci daňové kontroly neprovedl navrhované dokazování a ani nereflektoval předloženou daňovou evidenci ani daňové přiznání za prosinec 2011, třebaže výsledná částka k odvodu daně zcela odpovídala údajům v daňovém přiznání. V seznámení se s výsledkem kontrolního zjištění dle původní žalobkyně pak není ani zmínka o navrhovaném dokazování a jeho hodnocení, přičemž v rámci odvolacího řízení původní žalovaný tuto argumentaci a navrhované dokazování odmítl s tím, že daňová kontrola je samostatným řízením, a také je neshledal jako důvody pro přezkoumání zákonnosti zajišťovacího příkazu. Provedeným dokazováním by ale dle původní žalobkyně bylo spolehlivě osvědčeno, že předmětná daň byla řádně zaplacená, takže její výběr by pro správce daně neznamenal žádné značné obtíže.

Pokud správce daně a původní žalovaný vydání zajišťovacího příkazu rovněž opřeli mj. o účetní údaje k roku 2011 a 1. čtvrtletí 2012, dále o údaje obsažené v daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2011 a také o zahájení insolvenčního řízení, tak k tomu původní žalobkyně uvedla, že ani to neodůvodňuje vydání zajišťovacího příkazu. Ztráta původní žalobkyni ještě nebyla vyměřena, takže správce daně nemohl vycházet z toho, že vyměřením ztráty původní žalobkyni vznikne daňový přeplatek ve výši 1.183.692,-Kč. Navíc daňové přiznání, z něhož bylo vycházeno, bylo podáno k 30. 6. 2012 a správce daně jej měl k dispozici již měsíc před vydáním zajišťovacího příkazu, přičemž až měsíc po obdržení dotyčného daňového přiznání správce daně přikročil k vydání výzvy k odstranění pochybností o údajích uvedených v tomto daňovém přiznání, tedy na hraně zákonné lhůty pro tento úkon, čímž porušil zásadu rychlosti řízení. K tomu původní žalobkyně podotkla, že správce daně a původní žalovaný měli v rámci své rozhodovací činnosti v souladu se zásadou přiměřenosti daňového řízení vzít v potaz, že dosud si své daňové povinnosti vždy plnila.

Závěrem původní žalobkyně uvedla, že výtky uvedené v zajišťovacím příkazu nepovažuje za natolik závažné, aby ospravedlňovaly vydání zajišťovacího příkazu, kterým bylo výrazným způsobem zasáhnuto do majetkových práv původní žalobkyně zcela uměle vykonstruovaným daňovým nedoplatkem, na který převedl přeplatek na dani z příjmů právnických osob vyměřený platebním výměrem ze dne 7. 9. 2012, a tedy v rozporu s daňovým řádem, zejména jeho ust. § 167, jí uložil tutéž daň zaplatit dvakrát, což se i v rozsahu výše převedeného přeplatku následně stalo. Na podporu tohoto názoru původní žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, č. j. 9 Afs 57/2010 – 139, v němž je judikováno, že důvodem pro vydání zajišťovacího příkazu není to, že je u daňového subjektu nutno zajistit prostředky na budoucí úhradu daně,

jestliže je daňový subjekt nemá, nýbrž to, pokud by je daňový subjekt měl nyní, ale v budoucnu je již mít nebude. Dále původní žalobkyně podotkla, že ačkoliv v důsledku vydání dodatečného platebního výměru ze dne 19. 9. 2012 na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011 ve výši 2.185.380,-Kč pozbyl zajišťovací příkaz účinnosti ve smyslu ust. § 168 odst. 4 daňového řádu, tak žalobkyně považuje za důležité rozhodnout o zákonnosti zajišťovacího příkazu, neboť jí tímto rozhodnutím vznikla značná škoda.

Původní žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu pro nedůvodnost.

V písemném vyjádření k žalobě pak k věci uvedl, že zajišťovacím příkazem bylo uloženo původní žalobkyni složit jistotu ve výši 2.622.456,-Kč k zajištění dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011, která byla předmětem daňové kontroly prováděné Finančním úřadem pro Prahu 4, jakožto tehdy místně příslušným správcem daně, která trvala do 20. 6. 2012, s tím, že dotyčná daňová povinnost byla původní žalobkyni stanovena dodatečným platebním výměrem ze dne 19. 9. 2012.

Dále původní žalovaný uvedl, že smyslem vydání zajišťovacího příkazu je zajistit vybrání dosud nestanovené daně, jejíž dobytnost v době její vymahatelnosti bude obtížná, neli nemožná. V daném případě měl správce daně odůvodněnou obavu, že dosud nestanovená daň bude v době její splatnosti nedobytná, a proto přikročil k vydání zajišťovacího příkazu, což řádně odůvodnil. Dle původního žalovaného v předmetné žalobě původní žalobkyně napadá procesní vady daňové kontroly, ačkoliv námitky tohoto typu původní žalobkyně mohla podávat v průběhu této daňové kontroly a také po vydání dodatečného platebního výměru ze dne 19. 9. 2012 v rámci odvolacího řízení, kdy toto daňové řízení vedené Finančním úřadem pro Prahu 4 bylo samostatným řízením. V této souvislosti původní žalovaný zdůraznil, že institut zajišťovacího příkazu není vázán pouze na daňovou kontrolu, nýbrž je možno jej vydávat v jakékoliv fázi nalézacího řízení, a to i na daň nesplatnou.

Původní žalovaný dále uvedl, že trvá na tom, že i přes argumenty původní žalobkyně byla dána důvodná obava z nedobytnosti dotyčné daně, a proto byly splněny podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu. Původní žalobkyně totiž sice podala řádné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2011 dne 28. 6. 2012, nicméně dne 2. 8. 2012 byla vydána výzva k odstranění pochybností o údajích uvedených v tomto přiznání, na niž původní žalobkyně reagovala podáním ze dne 24. 8. 2012, jímž odstranila vzniklé pochybnosti. Teprve poté mohla být daň z příjmů právnických osob za rok 2011 stanovena platebním výměrem a mohl být vykázán přeplatek, což se stalo dne 7. 9. 2012. V této souvislosti původní žalovaný podotkl, že dle ust. § 154 odst. 2 daňového řádu lze přeplatek na dani převést na částku daně, která není dosud uhrazena a uplynul-li již den splatnosti této daně. S ohledem na časovou souslednost, kdy vznik přeplatku na dani z příjmů právnických osob za rok 2011 předcházela vzniku nedoplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011, nemohlo dojít k převedení přeplatku. Postup žalované strany tak byl zcela v souladu se zákonem.

Dále původní žalovaný vyjádřil přesvědčení, že správce daně legitimně vycházel z údajů uvedených v daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2011 při odůvodňování obav z vymahatelnosti budoucí pohledávky na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011. Z údajů totiž vyplývalo, že původní žalobkyně má záporný vlastní kapitál, přestala obchodovat, neuzavírala nové obchodní smlouvy, čili že utlumuje svoji činnost, v důsledku čehož se rozhodla podat návrh na zahájení insolvenčního řízení.

Obavy správce daně z vymahatelnosti daně z přidané hodnoty za květen 2011 pak byly potvrzeny i tím, že dne 30. 7. 2012 bylo s původní žalobkyní na její návrh zahájeno insolvenční řízení z důvodu předlužení a platební neschopnosti, takže byly splněny podmínky pro využití institutu zajišťovacího příkazu.

V následně učiněné replice původní žalobkyně setrvala na všech žalobních tvrzeních a námitkách.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť původní žalobkyně ani původní žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí finančního ředitelství i jemu předcházející zajišťovací příkaz správce daně soud přezkoumal v řízení v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlížet toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u původního žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není naprosto důvodná.

Institut zajišťovacího příkazu je upraven v ust. § 167 odst. 1 daňového řádu. Dle tohoto ustanovení platí, že pokud je odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.

Z právě předestřené dikce ust. § 167 odst. 1 daňového řádu tedy plyne, že smyslem vydání zajišťovacího příkazu je zajistit vybrání dosud nestanovené daně, jejíž dobytnost v době její vymahatelnosti bude obtížná, ne-li nemožná.

V daném případě původní žalobkyně důrazně rozporovala, že byly splněny zákonné podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu s ohledem na skutkové okolnosti případu, jak je původní žalobkyně vylicila v žalobě a replice. S tímto názorem původní žalobkyně se soud však nemohl ztotožnit, když původní žalobkyně ve svém líčení skutkových okolností daného případu zcela opomněla brát v potaz jednak jejich relevanci pro předmětnou věc a jednak jejich časovou souslednost, což bylo pro vyhodnocení žaloby klíčové.

Z hlediska časové souslednosti relevantních skutkových okolností daného případu soud z obsahu správního spisu zjistil, že ve vztahu k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011 tehdy místně příslušný správce daně, tj. Finanční úřad pro Prahu 4, uskutečnil daňovou kontrolu, která trvala do 20. 6. 2012. Na základě výsledků daňové kontroly pak bylo správcem daně přikročeno k vydání dodatečného platebního výměru ze dne

19. 9. 2012, č. j. 176385/12/178913505853, jímž byla původní žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011 ve výši 2.185.380,-Kč, který nabyl právní moci dne 21. 9. 2012. Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že dne 28. 6. 2012 původní žalobkyně podala řádné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2011, v němž vykázala daňovou ztrátu ve výši 4.676.889,-Kč, na základě čehož správci daně vznikly pochybnosti o údajích uvedených v tomto daňovém přiznání. V důsledku vzniklých pochybností správce daně dne 2. 8. 2012 vydal výzvu k odstranění pochybností o údajích uvedených v tomto daňovém přiznání, na níž původní žalobkyně reagovala podáním ze dne 24. 8. 2012. Tímto podáním původní žalobkyně odstranila vzniklé pochybnosti správce daně, když ten přikročil k vydání platebního výměru ze dne 7. 9. 2012, č. j. 172614/12/178913505853, jímž byla původní žalobkyni vyměřena daňová ztráta z příjmů právnických osob za rok 2011 ve výši 4.676.889,-Kč.

Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že před vyměřením daňové ztráty původní žalobkyně z příjmů právnických osob za rok 2011 ve výši 4.676.889,-Kč, k čemuž došlo dne 7. 9. 2012 a na základě čehož by bylo možné dovozovat, že původní žalobkyni by mohl být vykazován daňový přeplatek, neboť na základě uskutečněné daňové kontroly daně z přidané hodnoty měla být původní žalobkyni doměřena daňová povinnost za zdaňovací období květen 2011 ve výši „jen“ 2.185.380,-Kč, správce daně přikročil dne 30. 7. 2012 k vydání předmětného zajišťovacího příkazu. Předmětný zajišťovací příkaz tak byl vydán jednak v době, kdy sice původní žalobkyni dosud nebyla stanovena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011, nicméně správce daně již byl zpraven Finančním úřadem pro Prahu 4 o výsledcích uskutečněné daňové kontroly daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011 s avizovaným doměrkem ve výši 2.185.380,-Kč, a jednak předmětný zajišťovací příkaz byl vydán v době, kdy ještě nebyla vyměřena daňová ztráta původní žalobkyni z příjmů právnických osob za rok 2011 ve výši 4.676.889,-Kč. S ohledem na časovou souslednost, kdy vznik přeplatku na dani z příjmů právnických osob za rok 2011 předcházela vzniku nedoplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011, proto nemohlo dojít k převedení přeplatku ve smyslu ust. § 154 odst. 2 daňového řádu, neboť dle tohoto ustanovení lze přeplatek na dani převést na částku daně, která není dosud uhrazena a uplynul-li již den splatnosti této daně. Žalující strana by měla vzít v potaz také fakt, že institut zajišťovacího příkazu není vázán pouze na probíhající daňovou kontrolu, nýbrž je možno jej vydávat v jakékoliv fázi nalézacího řízení, a to i na daň nesplatnou.

Pro vyhodnocení předmětné žaloby je podstatné rovněž to, že správce daně vedle informovanosti o výsledcích uskutečněné daňové kontroly daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011 s avizovaným doměrkem ve výši 2.182.380,-Kč ze strany Finančního úřadu pro Prahu 4 v době, kdy rozhodoval o vydání zajišťovacího příkazu, nabyl přesvědčení, že původní žalobkyně utlumuje svoji podnikatelskou činnost. Při učinění tohoto závěru správce daně vycházel z údajů uvedených původní žalobkyní v příloze k účetní závěrce za rok 2011, dále že vykázala v rozvaze k 31. 12. 2011 pouze dlouhodobý hmotný majetek, který je již téměř odepsán, dále že v 1. čtvrtletí 2012 vykázala záporný vlastní kapitál, dále že v daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2011 vykázala hospodářský výsledek se ztrátou ve výši 21.033.881,-Kč, zatímco v roce 2010 vykázala zisk ve výši 5.580.744,-Kč, a jednak že původní žalobkyně přestala obchodovat a neuzavírá nové obchodní smlouvy a rozhodla se podat návrh na zahájení insolvenčního řízení, k čemuž došlo, neboť dne 30. 7. 2012 s ní bylo zahájeno insolvenční řízení. Všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu vzbudily ve správci daně a potažmo i původním žalovaném obavy, že dosud

nestanovená daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011 bude v době její vymahatelnosti nedobytná. Tyto obavy vyhodnotil i soud jako opodstatněné obavy opravňující žalovanou stranu v době její rozhodovací činnosti k využití institutu zajištění daně ve smyslu ust. § 167 odst. 1 daňového řádu, což správce daně učinil dne 30. 7. 2012, kdy vydal předmětný zajišťovací příkaz, který v rámci odvolacího řízení dne 27. 8. 2012 potvrdil původní žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

Pokud původní žalobkyně namítala, že nebyla splněna existence daňové pohledávky na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011, a tudíž nemohl být vydán zajišťovací příkaz, když daň uplatněná jako odpočet při nákupu zboží v květnu 2011 byla z důvodu reklamace tohoto stejného zboží uplatněné odběratelem zahrnuta do daňového přiznání za prosinec 2011 a řádně odvedena v lednu 2012, jelikož by se dle původní žalobkyně jednalo o nepřipustné dvojí zdanění, tak k tomu soud uvádí, že vlastní vyměření popř. doměření daňové povinnosti k dani z přidané hodnoty se uskutečňuje ve svébytném samostatném daňovém řízení. Právě v tomto vyměřovacím popř. doměřovacím daňovém řízení mají nalézat uplatnění námitky daňového subjektu o tom, že mu daňová povinnost či určitá její výše nesvědčí, a nikoliv rámci řízení o zajišťovacím příkazu. V předmětném řízení o zajištění daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011 mělo význam z hlediska dotyčného zdaňovacího období pouze to, že před vydáním zajišťovacího příkazu správce daně byl kvalifikovaně zpraven o výsledcích Finančním úřadem pro Prahu 4 uskutečněné daňové kontroly daně z přidané hodnoty za toto zdaňovací období s avizovaným doměrkem ve výši 2.185.380,-Kč. V této souvislosti je třeba připomenout, že k avizovanému doměrku následně po vydání zajišťovacího příkazu skutečně došlo, a to vydáním výše citovaného dodatečného platebního výměru ze dne 19. 9. 2012, který dokonce vzápětí dne 21. 9. 2012 nabyl právní moci. Pokud, resp. dokud, dodatečný platební výměr ze dne 19. 9. 2012 nebude případně úředně či soudně zrušen, je třeba vycházet z presumpce jeho správnosti a žalující strana nemůže s úspěchem a účinně tvrdit, že daňová povinnost k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011 byla přiznána a odvedena v lednu 2012 dle daňového přiznání za prosinec 2011 a že se jedná o nepřipustné dvojí zdanění.

Stejný závěr je třeba učinit ve vztahu k námitkám původní žalobkyně ohledně údajných procesních vad daňové kontroly daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011 (nesprávné posouzení rozsahu plné moci udělené zástupkyni původní žalobkyně, s tím související nedoručení rozhodnutí o stanovení lhůty pro podání vyjádření ke kontrolním zjištěním z daňové kontroly zástupkyni původní žalobkyně a na to navazující odnětí zákonné 15 denní lhůty pro podání vyjádření k výsledku kontrolního zjištění z daňové kontroly, neprovedení navrhovaného dokazování a nereflektování předložené daňové evidence ani daňového přiznání za prosinec 2011 v rámci daňové kontroly, absence zmínky o navrhovaném dokazování a jeho hodnocení v seznámení se s výsledkem kontrolního zjištění z daňové kontroly). Námitky tohoto typu původní žalobkyně mohla podávat v průběhu dotyčné daňové kontroly, která představovala svébytné samostatné daňové řízení, a případně také po vydání citovaného dodatečného platebního výměru ze dne 19. 9. 2012 v rámci odvolacího řízení, čehož ovšem původní žalobkyně nevyužila, když výše citovaný dodatečný platební výměr ze dne 19. 9. 2012 nenapadla řádným a včasným odvoláním. Předestřené námitky ohledně údajných procesních vad daňové kontroly daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011 neměly relevanci při posuzování splnění podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu, což správně konstatoval i původní žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. V daném případě měl správce daně odůvodněnou obavu, že dosud nestanovená daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011 bude v době její splatnosti nedobytná, a tudíž legitimně přikročil k vydání zajišťovacího příkazu, což řádně odůvodnil.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť stávající žalobce neměl ve věci úspěch a žalované straně náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ta je navíc ani nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 10. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová